

ше да снася само бѣли яйца, но стариятъ хитъръ Мурджо изрѣмжа нѣщо и кокошката подскочи.

— Ей сега ще ти донеса червено яйце, защото ти ми спаси кокошката глава,
— изкудкудяца повторно кокошката и прескочи градинския плетъ.

Подиръ малко тя се върна и търкулна подъ мущунката на зайчето една токущо отскубната червена рѣпичка.

— Вземи туй яйчице! — рече тя, — и го носи на болното си

братче. Носи му още много здраве отъ кокошката и Мурджа.

Зайчето се поклони, захапа рѣпичката за опашката и изхвъркна отъ селото. Великденската камбана биеше, когато Лъвъ безъ опашка подаде червената рѣпичка на уплашеното си братче. Сребърното мустаче захрупа рѣпичката и, щомъ я изяде, скочи на крака. Въ очитѣ му свѣтна безстрашие.

— Мамо, — викна то, — отъ сега нататъкъ не искамъ да ме наричате Сребърно мустаче!

— Ами какъ?

— Лъвско сърдце!

А. Каралийчевъ

ВРЪБНИЦА

Когато свърши последниятъ часъ преди обѣдъ, учителтъ рече:

— Следъ пладне всички ще дойдете безъ книги. Ще отидемъ за върбови клончета.

— Щомъ се наобѣдвахъ, забързахъ за училище.

— Чакай, има още време! — възпира ме мама. После ми даде да си облѣка празничнитѣ дрехи. Нали ще минемъ съ върбовитѣ клон-презъ срѣдъ селото, и всички ще ни гледатъ. Облѣкохъ се набързо и припахъ къмъ училище.

Въ двора се бѣха събрали много деца. Удари училищниятъ звънецъ. Почнахме да се редимъ двама по двама. Следъ малко въ двора се изви дълга двойна редица.

Запжихме се съ учителитѣ къмъ рѣката. Стигнахме до хубава поляна, заобиколена съ върби, които бѣха почнали вече да се развиватъ.

Голѣмитѣ момчета се покатериха по върбитѣ. Започнаха да кършатъ клончета и да ги хвърлятъ. Ние, по-малкитѣ, се трупахме и се надпреварвахме да ловимъ хвърленитѣ клончета. Наддумвахме се, кой е направилъ най-голѣма и най-хубава китка.

Връщаме се въ селото съ пѣсни. Жени, моми и баби се струпватъ по портитѣ. Изглеждатъ дългата ни редица и хвалятъ пѣснитѣ ни. А ние гледаме да пѣемъ още похубаво и държимъ високо набранитѣ върбови клончета.

Тодоръ Г. Влайковъ